

La presència o l'absència de la mare marca per sempre. La Mercè

Ds, 24/09/2016 per Josep Lluell

[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

Solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè. Cicle C.

Barcelona, 24 de setembre de 2016.

La presència o l'absència de la mare en la vida de les persones
és essencial
és definitiva
és transcendent.
Marca per sempre.

Un orfe, per més atencions que rebi –suposant que li arribin, cosa ben difícil–
sempre serà una persona mancada i empobrida.
Mancada de la protecció i de l'afecte que només la mare sap i pot donar-li. Per
això, a la curta o a la llarga, l'orfe esdevindrà una persona també notablement
empobrida.

Ja ho sabem que hi ha mares de moltes menes i que no totes són exemplars ni
compleixen amb la seva missió com cal.
No ho és d'exemplar la mare possessiva.
No ho és la mare gelosa.
No ho és la mare intervencionista i super-controladora.
No ho és la mare super-protectora.
No ho és la mare que es pensa i actua com si fos la propietària exclusiva dels seus
fills.

Però, tot i les possibles falles, el cert és que el do de la vida ens ve de Déu a través
de la mare i per la mare.
Ens cal tenir-ho ben clar això i saber-ho agrair a Déu i a ella
–sigui viva
–o sigui morta.
La gratitud no té fronteres i penetra més enllà de la geografia i dels calendaris i
agendes.

La mare és un ésser universal i etern i per la fe sempre podem connectar-hi quan ja no la tenim físicament entre nosaltres.

Ella és, aleshores, la gran intercessora i protectora nostra davant de Déu, perquè la funció maternal no s'esgota amb els dies del calendari ni amb l'edat del fill: va sempre més enllà, perquè és eterna.

I, entre totes les mares, la més excelsa és la verge i mare Maria Santíssima que avui festegem sota l'advocació de la Mercè.

Mercè vol dir regal de Déu immerescut i sempre gratuït.

Quines i com són les nostres relacions amb la mare?

Som realment persones agraïdes?

O, anem pel món com persones barrudes?

Barrudes i desagraïdes?!